

Blote benen

Dat mijn date me in korte broek op komt halen voelt meteen ongemakkelijk, hoewel die kleding natuurlijk past bij onze bestemming, een picknick op het strand, en bij deze zwoele zomeravond. Die blote behaarde mannenbenen, dat heeft een intimiteit, een huiselijkheid, die niet past bij een eerste date. Ik heb me een paar keer verkleed, en ook even in een hoog afgeknipte spijkerbroek, waar ik me ooit sexy in voelde, voor de spiegel gestaan. Toen ik voor de tweede maal ging scheiden, en in de diepte van mijn depressie over zoveel mislukt leven met de beste vriend van mijn bijna exman in het café zat, in een wanhopige poging om ons huwelijk nog te redden, en hem advies vroeg, zei deze vriend:

“Show your legs”. Hij grijnsde.

Ik was in de war. Kon ik zo mijn ex weer terugkrijgen? Nee, hij keek naar me als man. Met mijn benen kon ik nieuwe mannen verleiden. Hij keek naar de toekomst. Ik naar het verleden. Terugkruipen in de tijd wilde ik. Dat wil ik altijd. Als het te laat is.

“Are you on Tinder?” vroeg de vriend van mijn exman.

Ik schudde mijn hoofd. Tinder, dat was voor losers.

“I’ll pay the bill”. En ik wandelde terug in de wanhoop. De brokstukken van mijn leven. Mijn tweede huwelijk was over. Het zou nog jaren duren voor ik besloot tot internet daten.

Voor deze ongewoon zachte zomeravond kies ik een wit T-shirt met korte mouw, blauwe katoenen trui, om mijn heupen gebonden, lange skinny spijkerbroek. Misschien koelt het nog af aan zee, steekt de wind nog op. Vanuit de auto belde mijn date of ik twee borden en lepels had. Ik overhandig hem het servies, maar het vanzelfsprekende samenwerken van een stel, wat we niet zijn, voelt ongemakkelijk. Hij vraagt of hij mijn rugzak in de achterbak zal zetten maar ik schud mijn hoofd. Tas altijd op schoot of tussen de benen geklemd, zodat je de auto uit kan springen als het nodig is, leerde ik als liftster. Herinneringen aan liftvakanties. In een vrachtwagen met ongeschoren mannen die een taal spraken die ik niet kende. Opgepropt in een kleine personenauto met handtastelijke mannen. Mannen die blikken uitwisselden in de achteruitkijkspiegel. De geur van alcohol en hasj in een vreemde auto. Weigeren om in te stappen. Spijt te zijn ingestapt. Zeggen dat ik eruit wilde.

Ik druk mijn rugzak dicht tegen mij aan. Een lichte ongerustheid komt over me. Had ik iemand op de hoogte moeten stellen dat ik met een date met zijn de auto naar het strand ga? Iemand zijn naam en de website van zijn onderneming moeten geven? Niemand weet met wie ik mee ben, en waar naartoe. Door me van huis op te laten halen weet hij nu mijn adres. Ik schud die gedachten van me af, en probeer me te concentreren op zijn constante gebabbel: over zijn zoon, zijn ex, hun huis in Oud-Zuid dat te klein werd toen zij nog een kind kregen, hoe hij hun nieuwe huis helemaal zelf verbouwd had. Hij praat maar door.

“En toen zei ik tegen m’n zoon, je mag mee onder één voorwaarde, dat ik de tijd bepaal waarop we teruggaan.” Ik weet niet meer waar het over gaat en waarom hij me dit vertelt. Ik probeer het gesprek naar de omgeving te brengen, naar buiten, ik heb geen auto en hou ervan naar het landschap te kijken terwijl ik gereden word. Gelukkig brengt hij ons naar een stuk strand dat ik ken, naar een parkeerplaats waar veel mensen zijn, een strandtent waar ik vaak ben. Bekend is veilig. Uit de achterbak pakt hij een AH-tas met boodschappen, een koelbox en strandtent, en we lopen het strand op. Terwijl hij met een groot gebaar het mini-tentje, waar ik absoluut niet met hem in zal kruipen, uitklapt zegt hij:

“4,95 bij de Lidl. Heel handig zodat er geen zand in ‘t eten komt, en tegen de wind!” Hij pakt een mini raclette-stel met drie waxinelichtjes als verwarming eronder, we gaan racletten! Het stel ziet eruit alsof het ook niet meer dan 4,95 bij de Lidl heeft gekost, en ik weet zeker dat we niet gaan racletten. Uit een AH plastic pakje haalt hij twee voorgesneden plakjes raclette kaas. De waxinelichtjes waaien, ondanks dat het raclette-stel in het strandtentje staat, steeds uit, en de aansteker doet het niet meer. Hij vraagt vuur aan een voorbijganger, een prachtige man met veel haar en even harige hond, maar die schudt nee. Hij vist plastic kwartliterflesjes wijn uit de koelbox, en legt uit hoe handig dat is, dit kleine formaat, omdat je dan geen wijn overhoudt. Ik drink twee hele flesjes op, bij het door AH voorgesneden stokbrood met koude raclette kaas, hij drie. Hij heeft ook humus en crackers, falafel en kleine komkommers, alles van de AH, verpakt in plastic. De humus en falafel zijn droog, de crackers hard, de komkommers zonder smaak. Hij heeft vast nog nooit eten voor een vegetariër bereid. Ik had hem nog aangeboden dat ik iets zou koken, maar dat was absoluut niet nodig, had hij gezegd. Ondertussen vertelt hij over zijn ex die vreemdging, over zijn aanhoudende impotentie toen die relatie ten einde was, niet alleen met nieuwe vrouwen, maar ook masturberen lukte niet meer, over zijn gang langs massageretraites, seksuele dansavonden, tantra seks weekenden, sekstherapeuten. Ik kijk hoe de ondergaande zon de lucht roze en oranje kleurt, luister naar het ritme van de zee, mijn blote voeten in het warme zand. Het is een fantastische avond, maar wat had ik die graag alleen hier doorgebracht, zonder verhalen over falende erecties.

Er staat een flinke wind, en met mijn ogen volg ik de kunsten van de kites. Pas dan herinner ik me dat mijn eerste afspraak met mijn ex, een surfer, op deze plek was. Hoe hij mij met zijn lichtgroene ogen in zich opzoog, zijn ferme pas, hoe hij gelijk mijn hand stevig pakte toen we over de pier liepen, een vertrouwdheid alsof we elkaar al jaren kenden. Als een blok viel ik voor hem. Hij liet me toekijken terwijl hij zich ontkleedde, en zijn surfpak over zijn blote lijf aantrok. Zijn huid wit, onbehaard, zijn lijf krachtig en kwetsbaar. Hij grapte dat na het surfen in dit koude water hij eruitziet als een meisje, met zijn verschrompelde penis. Ik sloeg mijn ogen neer. Volgde zijn kunsten, alleen wandelend langs de kustlijn. Dat hij op onze eerste date ging surfen, daar stelde ik geen vragen bij. De indringende vragen die hij me stelde toen we daarna in de strandtent wat dronken bij het haardvuur, hij warme chocolademelk, ik witbier:

“Ben je religieus?”

“Waarom drink je?”

Zijn natte donkere krullen, zijn joodse neus, de gevoelige trekken om zijn mooie mond.

“Blijf je slapen?”

Hij reed me naar zijn huis. Zijn bed. Het zout op zijn huid. Een onbedaarlijke huilbui. Ik troostte. Vrijen kon hij niet, zijn scheiding was nog te vers, maar we kropen weg bij elkaars naakte lichamen. Tot de ochtend bleven we wakker, wilden geen moment van elkaar missen.

En nu zit ik met een kalende man met buikje, die zijn hele vastgelopen seksleven over mij uitstort, naast een strandtentje van de Lidl dat elk moment door de wind verscheurd zal worden, of meegenomen.

“Wil je niet in de tent komen zitten?”

Nee!

“Wil je niet op de deken komen zitten?”

Nee!

Vastzitten in luisteren naar verhalen. Midden in zijn volgende verhaal, over een goeroe die hem leerde mediteren, wat hij sindsdien elke morgen doet, wat ik niet geloof, onderbreek ik:

“Ik moet op tijd naar huis, mijn dochter is ziek.”

Terwijl we de spullen inpakken haast hij zich nog te vertellen dat hij een boek wil schrijven over zijn leven, een cursus wijnproeven gedaan heeft, al zijn huizen zelf verbouwd heeft, een bedrijf van 100 man leidt, en eigenlijk al binnen is door de verkoop van zijn vorige bedrijf. In de auto terug zegt hij dat zijn laatste date ook zo’n mooie vrouw was, en dat die hem liet zitten toen het serieus werd, dat het haar alleen om de seks was gegaan. Het laatste waar ik aan moet denken is seks met deze man. Wanneer we bijna bij mijn huis zijn zegt hij:

“Ik geloof niet dat je nog een tweede afspraak wil”. Zelfs hierover stelt hij geen vraag.

Thuis gekomen onderdruk ik mijn neiging om een glazen fles goede wijn open te trekken en een sigaret te roken. Ik krul me op in bed. Als een slak kruip ik terug in mijn huisje. Een relatietherapeut zei mij ooit, toen ik beschreef hoe ik me gevangen voelde in de verhalen van mijn nu ex-man:

“Niet de verteller maar de luisteraar bepaalt het gesprek, door de vragen, door onbevooroordeeld open luisteren.” Ik had geen vragen gesteld. Ik had mijn oordeel al klaar bij de korte broek.

©Hannah Huis (pseudoniem)

November, 2022